

BOEM!

makbuntu

HET MODEL
VOOR DE
ZIN VAN
HET LEVEN

BERT VAN DAM

Makbuntu is mijn model voor het leven.
Het is een samentrekking van *maktub*
(Arabisch – ‘het staat geschreven in het universum’)
en *ubuntu*
(Zoeloe – ‘één zijn met je omgeving’)

*Ik help jou om je beste leven te leiden.
Geen zesje, maar een tien.
Spring!
Ga door de rivier.
En leef jouw makbuntu.*

Bert van Dam

Eerste druk

Alles uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, mits bronvermelding
met naam auteur, titel boek en uitgever; Bert van Dam, BOEM!, Paris Books.

ISBN 978-94-92179-08-1

Paris Books, 2015

PARISBOOKS

Voor Demi en Luc

INHOUD

Het oergevoel	9	Creatie	67
The Big Five in de Serengeti van het leven	13	Liefde	85
1 De luipaard en zijn scherpe oog	17	Genieten	91
2 De neushoorn die oerdrift ademt	23	Drie technieken voor creatie, liefde en genieten	97
3 De leeuw die natuurlijke autoriteit uitstraalt	29	Spring! En leef jouw makbuntu	109
4 De buffel die overvloed voorspelt	35	Dankbaar	115
5 De olifant die de wijsheid brengt	47	Soul- & eyefood voor makbuntu	117
Makbuntu	63	Over de auteur	119
Het model voor de zin van het leven			

HET OERGEVOEL

Er is een natuurwet. Een oergevoel. Iets wat ons allemaal drijft. Sta jij voor een rivier in je leven? Ga erdoorheen. Want jouw best mogelijke leven wacht op je aan de overzijde. Ontmoet makbuntu.

Wat is de zin van het leven? Die vraag heeft me mijn leven lang geïntregeerd. Niet zomaar iets doen, maar weten waarom je hier bent. Ik ben op aarde om dat antwoord door te geven. Dat voelde ik al heel lang.

Mijn zoektocht naar het model van het leven bracht me naar Tanzania in Afrika. Ik voelde dat daar het antwoord zou liggen. Weg van de computers, terug naar de oorsprong. Vreemd, want mijn ouders hadden niets met Afrika. In mijn zakelijk leven was er geen link. En toch was er een weten: dáár moet ik zijn. We waren die ochtend vroeg opgestaan in het Migration Camp, mijn vrouw, kinderen en ik. Serengeti betekent eigenlijk gewoon kale vlakte. Ik wilde er helemaal doorheen reizen. Vijfhonderd kilometer boenk-boenk door het zand. En onderweg weten: hier ligt het antwoord. Hier is de pure essentie. De Serengeti is groots, uitgestrekt en dor. Er heerst routine. Dat was iets wat ik herkende in het leven dat ik tot dat moment had geleid. Het was de laatste dag. Die dag erna zouden we terugvliegen naar Arusha. Die ochtend zei ik: 'We gaan vandaag de crossing zien van de gnoes.'

Tito, de gids, lachte mijn voorspelling weg. Hij woonde zijn hele leven lang al in Tanzania en zelfs hij had de oversteek van de duizenden gnoes door de Mara-rivier nooit meegemaakt. 'Wacht maar af,' zei ik hem.

Het bouwde zich prachtig op. We hadden de Big Five al gezien: de luipaard, de neushoorn, de buffel, de leeuw, de olifant. Die dag zagen we nog een leeuw. De leider, hoog op een rots. Het had me gefascineerd eerder die week, hoe zo'n dier erbij ligt. Nu dacht ik: dit ken ik. Het beeld van de leider. Maar er moet toch nog meer zijn?

Ik voelde onrust. Alsof de Mara-rivier me toeriep: 'Dit is de dag.' De gids speurde met zijn hand boven zijn ogen over de vlakte, terwijl een bries het stof liet verplaatsen. Lang was het stil. Tot hij zei: 'Je hebt waarschijnlijk gelijk, Bert.'

Ik was opgewonden. Riep: 'Dan moeten we nu gaan. Zorg dat we op tijd zijn. Dit is het moment. En ik weet dat ik erbij moet zijn. Dat dit belangrijk is.'

Tito gaf gas. En belandde met de jeep en ons erbij in een diepe greppel.

'Laat mij je helpen,' zei ik zenuwachtig.

'Jij moet in de auto blijven. Je bent *in the wild*,' gebod hij me.

'Vanmiddag móeten we er zijn,' zei ik tegen hem.

Hij wuifde mijn onrust en hulp weg. Binnen wachten in een jeep. In een eindeloze vlakte. Waar niemand haast lijkt te hebben. Terwijl iemand anders aan het werk is voor jou. Overgave, heet dat. 'Vertrouw, Bert. Dit is opbouwen naar iets belangrijks. Iets wat het leven jou wil vertellen.' Dat vertelde ik mezelf, terwijl Tito buiten de auto bezig was. En het binnen stil werd. 'We gaan het halen,' zei ik in mezelf. Met ergens een knagend gevoel van: of

toch niet...?

Uiteindelijk kwamen we aan. Het was het eind van de middag. En daar stonden ze, meer dan zeventuizend gnoes, aan de overzijde van de rivier.

'We hebben het gehaald,' riep ik.

'We moeten eerst nog omrijden,' zei Tito. 'Een rit van twintig, vijftientwintig minuten.'

Ik dacht dat ik gek werd. Het leek op pesterij: je ziet het wel, maar je krijgt het niet. De westerse stress sloeg toe: ben ik wel op tijd? Ik zou het kunnen missen, op het laatste moment. In mijn dagelijkse leven was ik gewend alles in de hand te hebben. In het zakenleven was ik *in control*. Nu moest ik alles uit handen geven. Het zou door mijn vingers kunnen glijpen. Opgaan in alles. Als het zand van de Serengeti.